

Keziah Frost

Een tweede leven
voor Norbert Z.

Karakter Uitgevers B.V.

1

Klaverzes:

Je problemen lijken op dit moment wellicht
onoverkomelijk. Wanhoop niet. Er komt een oplossing.
Wantrouw de motieven van andere mensen.
Ze zijn anders dan ze zich voordoen.

De interventie kwam op een ochtend, vroeg in mei. Voor Norbert Zelenka was dat een totale verrassing.

Voor er werd aangebeld, had Ivy hem met een nooit eerder vertoonde tederheid aangekeken. Hij gaf haar haar ontbijt en was er niet zeker van of de liefde die uit haar ogen sprak voor hem of voor het voer bedoeld was. Hij hoopte voor hem. Ivy was een witte chihuahua van twee kilo die hij had geërfd van zijn tante Pearl. In de drieënzeventig jaar dat hij nu op aarde rondliep, had nog nooit iemand hem zoveel liefde en genegenheid gegeven. Dat was een compleet nieuw gevoel en iets heel bijzonders voor iemand van drieënzeventig.

Norbert vond dat hij van geluk mocht spreken. Er waren in zijn leven twee mensen geweest die echt van hem hadden gehouden: tante Pearl, op haar eigen, nogal merkwaardige manier, en zijn mooie vrouw Lois. Maar beiden hadden dit leven inmiddels verla-

ten en nu had hij alleen Ivy nog, die van hem hield zoals alleen een hond van je kan houden. Veel mensen zouden zich in zijn omstandigheden eenzaam hebben gevoeld, maar Norbert was gezegend met het talent om tevreden te zijn met wat het leven hem had toebedeeld en met wat hij nu nog over had. Hij zou moeiteloos tien dingen kunnen noemen waar hij dankbaar voor was: hij woonde in een mooi toeristenstadje aan het Ontariomeer; hij schilderde nog altijd graag met olie- en waterverf; hij had zijn tuin die hij nog helemaal zelf onderhield en hij was nog kerngezond.

Hij was ook dankbaar voor de vaste gewoontes waar hij zo van hield. Hij stond op het punt zijn elfuurtje te maken: vier crackers met pindakaas, waarvan hij een klein stukje zou afbreken voor Ivy. Daarna zou hij Ivy vragen of ze zin had in een wandelingetje, een vraag waarop ze met groot enthousiasme zou reageren. Dat deden ze elke ochtend zo.

Maar nu was er aangebeld en dat bracht hem van zijn stuk. Hij was er niet aan gewend dat zijn vaste gewoontes werden doorbroken.

Omdat het zelden voorkwam dat de deurbel ging – in feite ging die nooit – begon Ivy hysterisch te blaffen.

Norbert haalde een hand over de weinige grijze haren die hij nog op zijn achterhoofd had en wierp een blik op het interieur van zijn bungalow. Hij hoopte dat zijn woning er netjes uitzag (dat was zo) en dat degene die voor de deur stond niet binnen zou willen komen (dat wilden ze wel). Norberts huis was klein, opgeruimd en precies zoals hij het wilde. Toen Norbert het acht jaar geleden bezichtigde, na zijn pensioen en vertrek uit Buffalo, had de makelaar geroepen: ‘Dit moet haast wel het kleinste huis in Gibbons Corner zijn!’ Maar dat beviel Norbert nu juist zo goed: klein en overzichtelijk.

Het gemurmel van vrouwenstemmen dreef binnen door Norberts openstaande ramen. Hij trok de conclusie dat het waarschijnlijk een paar dames van de kerk waren, die de bedoeling hadden zich

een weg naar binnen te banen om hem over te halen met ze te bidden. Hij kon niemand anders bedenken die onaangekondigd op de stoep zou staan. Norbert wist zich nooit goed raad met bazige mensen, vooral niet met bazige vrouwen. Ze hoorden zijn tegenwerpingen nooit. Hij kon echter ook niet doen alsof hij niet thuis was. Dat zou oneerlijk zijn. Hij moest de deur wel opendoen, maar vervolgens zou hij sterk moeten zijn en ze weg moeten sturen.

Maar eerst moest hij Ivy kalmeren. Ze beefde en haar gefef ging door merg en been. Norbert zwaaide met een plantenspuit in haar richting en zei: 'Stil nou.' Dat was haar bevel om op te houden met blaffen. Ze werd meteen stil, alsof er een knop was omgezet. Met haar enorme oren naar achteren trok ze zich terug onder de salontafel, met haar kleine, witte kopje tussen haar nog kleinere, witte pootjes.

Norbert trok zijn lavendelkleurige button-downoverhemd recht en opende de voordeur. Het was onvoorstelbaar warm voor de tijd van het jaar en voor hem stonden drie transpirerende kunstenaressen. De vrouwen waren bekenden van hem, want hij kwam ze bijna elke dag tegen bij de Kunstkring en Galerie van Gibbons Corner. Maar ze hadden geen van allen ooit bij hem op de stoep gestaan.

Ze waren van zijn leeftijd of nog wat ouder en stonden bekend als 'Carlotta's Club'. Ze waren al tientallen jaren met elkaar bevriend. Ze werden aangevoerd door Carlotta, die altijd ergens voorzitter van was. Tegenwoordig leidde ze de Kunstkring. Na zijn verhuizing naar Gibbons Corner had Norbert daar schildercursussen gevolgd in de hoop zijn dagen wat inhoud te geven en misschien wel zijn verborgen talenten te ontdekken. Hij had zich zelfs afgevraagd of hij nieuwe vrienden zou krijgen. Verwacht had hij dat echter niet. Hij had nog nooit in zijn leven vrienden gehad.

Met knipperende ogen stond hij nu in het felle ochtendlicht en keek hij naar de vrouwen die om onverklaarbare redenen voor zijn deur stonden. Een van hen was heel klein, maar had iets sprankelends. Haar ogen waren erg blauw. Dit was Margaret Birch. Dan

was er Birdie Walsh, de vrouw met het rossige haar en de sproeten. Ze droeg nooit iets anders dan wijde hippiekleren en had altijd een dromerige blik in haar ogen. De leidster van het drietal, met de sprekende glimlach, was Carlotta Moon: tenger en stijlvol met lichtgrijs haar en smalle, getekende wenkbrauwen.

‘Goedemorgen, Norbert!’ riep de club in koor.

‘Wat doen jullie hier?’ wilde Norbert vragen, maar dat deed hij niet.

Bij de Kunstkring had Norbert het gevoel dat hij onzichtbaar was, net als overal. Hij hoopte dat hij opgemerkt zou worden door attent te zijn, maar misschien was hij daar toch niet zo goed in. Het enige wat hij kon bedenken was elke dag verse *kolaczki’s* mee te brengen van Gloria’s Bakery en de anderen daarop te trakteren. Deze bijzondere Poolse gebakjes met poedersuiker en een fruitvulling waren onweerstaanbaar. Wanneer hij die uitdeelde, keken de mensen even naar hem op en zeiden ze: ‘Dank je!’ Voor hem was dit een manier om gesprekjes aan te knopen met bezoekers en leden van de Kunstkring. Hij probeerde altijd uit te leggen hoe de naam van de gebakjes moest worden uitgesproken: ‘ko-latsj-ki’s,’ zei hij dan langzaam. Maar hoewel mensen wel *kolaczki’s* wilden eten, hadden ze geen zin om moeilijke Poolse woorden te leren.

Birdie en Margaret stonden nog altijd op zijn stoep en keken elkaar aan.

Carlotta hield haar hoofd schuin en vroeg: ‘Ga je ons nog binnen vragen of blijf je alleen maar naar ons lachen, Norbert?’

Norbert lachte onder allerlei omstandigheden, maar vooral als hij nerveus was. Dat was bijzonder vervelend tijdens begrafenissen, want hij werd erg nerveus van begrafenissen.

Norbert bloosde en zei: ‘Wat een leuke verrassing! Kom toch binnen! Welkom!’ Maar ze liepen al naar binnen, zoals mensen altijd deden, en praatten dwars door hem heen.

‘O!’ verzuchtte Margaret, de kleine, sprankelende vrouw. ‘We zijn van Carlotta’s huis hierheen gelopen! Blijkbaar hebben we de

hondsdagen nu al in mei! Zevenentwintig graden! Dat is vast een record! Lekker om even aan de vreselijke warmte te ontsnappen.’ Ze zweeg abrupt toen ze zag dat de ramen openstonden en er zweet op Norberts voorhoofd stond. In de kleine, uit de jaren twintig stammende bungalow was het nog een paar graden warmer dan buiten.

Norbert kon zich van zijn pensioentje geen airconditioning veroorloven en dus deed hij het zonder. Op het platteland van de staat New York was dat meestal geen probleem, maar vandaag was het extreem warm.

Norbert was druk in de weer. Hij bood zijn gasten koud water aan en nodigde ze uit om alsjeblieft te gaan zitten en het zich gemakkelijk te maken. Hij herhaalde nog een paar keer dat het een leuke verrassing was en hoopte maar dat dat inderdaad waar zou zijn.

De dames brachten een zweem van bloemengeur, poedertjes en parfum met zich mee. Dat was prettig.

Toen Norbert eindelijk ook ging zitten, kwam Ivy uit haar schuilplaats tevoorschijn. Hij zette haar in haar mand bij het raam in de hoop dat er vanaf het Ontariomeer een verkoelend windje over haar heen zou strijken. Vanaf haar veilige plek bekeek ze de ene na de andere indringer en gromde zachtjes. Norbert had haar al aan iedereen voorgesteld, want hij nam de hond altijd mee naar de Kunstkring. Ze had daar zelfs haar eigen mandje en iedereen bleef altijd even staan om te zeggen dat ze zo’n brave hond was en haar over de appelvormige kop te aaien. Maar voor zowel Norbert als Ivy was het een heel ander gevoel nu een paar van die mensen over de vloer te hebben.

Nadat de nodige beleefdheden waren uitgewisseld, er een paar stiltes waren gevallen en de dames opmerkingen hadden gemaakt over de hittegolf en de hemelse seringengeur die door de open ramen naar binnen dreef, zaten ze zwijgend bij elkaar.

Margaret nam een slokje van haar water en zei dat het erg verfrissend was.

Carlotta schraapte haar keel en begon uit te leggen waaraan hij hun onaangekondigde bezoek te danken had.

‘Norbert, eerst dachten we dat je als vrijwilliger werkte bij de voedselbank van de St. Edmunds.’

Norbert sloeg zijn magere beentjes over elkaar en voelde dat zijn grote tenen door de gaten in zijn beige sokken priemden. Hij hoopte maar dat zijn bezoekers niet in de gaten hadden dat de zolen bijna van zijn schoenen vielen.

‘Hoezo?’ vroeg Norbert, die een beetje begon te blozen. ‘Ik heb dat toch nooit gezegd?’ Dat was zo. Norbert was niet tot liegen in staat, behalve als hij iemand anders uit de brand moest helpen.

‘Nee, dat klopt. Maar we hebben je daar natuurlijk wel naar binnen zien gaan. Dit is maar een klein plaatsje,’ zei Carlotta, die haar rug rechtte. ‘We kunnen het ook niet helpen dat we zien wat onze vrienden zoal doen.’

Norbert was aangenaam verrast dat Carlotta hem, zij het indirect, als een vriend had aangeduid. Maar hij vroeg zich bezorgd af wat er zou volgen.

Birdie boog zich naar voren, waarbij de grote ringen in haar oren zachtjes tegen elkaar klingelden.

‘Ik heb je gisteren gezien, Norbert. Je stak de straat over nadat je de kerk uitkwam met een kartonnen doos vol eten. Die nam je mee naar huis.’

‘En daarom,’ ging Margaret verder met een stralende blik in haar ogen, ‘zijn we hier om uit te zoeken hoe moeilijk je het hebt, en om je te helpen.’

Norbert zette grote ogen op achter de dikke glazen van zijn bril. Van het ene op het andere moment was een toch al ongemakkelijk gesprek uitgemond in een vernedering. Deze vrouwen waren hier om te zeggen dat ze wisten dat hij arm was, en erger nog, dat ze hem financieel wilden ondersteunen. Hij wierp een blik op de deur en vroeg zich af hoe hij ze naar buiten kon werken of, als dat niet lukte, hoe hij kon ontsnappen.

Op drieënzeventigjarige leeftijd, na veertig jaar lang als boekhouder te hebben gewerkt, had Norbert lege keukenkastjes, afgezien van hondenvoer, pindakaas, rijst en bonen. Wat hij aan eten in huis had, kwam van de voedselbank in de St. Edmunds, waar hij twee keer paar maand kwam. Om wat variatie in zijn dieet aan te brengen ging hij elke vrijdagavond naar de kerk, waar dan gratis spaghetti werd geserveerd. Het knoflookbrood wikkelde hij altijd in een servet om het te bewaren voor de volgende dag. Vaak moest hij kiezen: eten kopen of gas en licht betalen. Het was een voortdurend gevecht om het licht te laten branden en het water uit de kraan te laten komen. Al had hij nog zo lang gewerkt en nog zo verstandig geleefd, toch was zelfs zijn huisje niet zijn eigendom.

Norberts geheim was geen geheim meer. Hij overwoog tegen de dames te zeggen dat hij erg op zijn privacy gesteld was, om zichzelf te beschermen, maar was dat wel zo? Mensen waren in het algemeen niet nieuwsgierig naar hem, dus hij wist het niet.

‘Jullie hoeven je echt geen zorgen te maken,’ zei hij, terwijl hij van het ene naar het andere geïnteresseerde gezicht keek.

Hoe lang was het geleden dat hij een echt gesprek met iemand had gevoerd? Eeuwen. Waarschijnlijk was dat met zijn tante Pearl geweest en zij was een halfjaar geleden overleden. Was dat echt mogelijk? Het was prettig om gezelschap te hebben, maar hij wilde niet afwijken van zijn vaste routine. Hij wilde niet onbeleefd zijn tegen de dames van de Kunstkring, maar Ivy wachtte op haar wandelingetje. Hij moest zorgen dat ze vertrokken.

‘Dank jullie wel,’ zei hij. ‘En dank jullie wel voor dit bezoek. Maar ik zal jullie niet langer ophouden.’

Carlotta vroeg door. ‘Kun je je rekeningen wel betalen?’

Norbert was geschokt door zoveel vrijpostigheid en staarde haar aan zonder iets te zeggen.

Carlotta keek hem recht in de ogen en drong aan. ‘Of niet?’

De ellendige blik in zijn ogen was antwoord genoeg. Zelfs zijn eeuwige glimlach bestierf op zijn gezicht.

Het medelijden op de gezichten van de dames was onverdraaglijk. Voor het zover kon komen dat hij in hun aanwezigheid tranen in de ogen kreeg, deed hij een dappere poging zijn zelfrespect te redden.

‘Ik heb mijn hele leven redelijk goed verdiend als accountant. Ik ben altijd voorzichtig met mijn geld omgesprongen. Ik heb het goed geïnvesteerd en had behoorlijk wat geld opzijgezet voor mijn pensioen, als jullie dat weten willen.’

Dat wilden ze.

‘Hoeveel dan, Norbert?’ vroeg Margaret. Haar blauwe ogen waren helder.

Norbert liet zijn hoofd zakken. Hij wilde niet de indruk wekken dat hij een opschepper was. ‘Het zou meer dan twee miljoen zijn geweest, alles bij elkaar.’

‘Zou?’ moedigde Birdie hem aan.

‘Dat zou het zijn geweest, als ik niet, weet je...’

Drie paar ogen keken strak naar Norbert en dwongen hem de waarheid te vertellen. Hoewel hij het erg pijnlijk vond om zijn zwakheid te moeten onthullen, had het een bepaalde bekoring om voor de verandering eens in het middelpunt van de belangstelling te staan. Er waren drie mensen die wilden horen wat hij te zeggen had.

‘Nou, eh, eigenlijk heb ik het weggegeven.’

De drie dames keken hem vanuit hun stoelen aan zonder met hun ogen te knippen. ‘Je hebt twee miljoen dollar weggegeven?’

‘Nou, niet alles tegelijk natuurlijk. Het gebeurde stukje bij beetje, in de loop van een paar jaar.’

‘Aan wie heb je dat dan in hemelsnaam weggegeven, Norbert?’ wilde Carlotta weten. Het klonk niet zozeer als een verwijt, maar meer als een jammerklacht.

Feitelijk ging zijn financiële situatie hun niets aan. Het was om te beginnen al erg vreemd dat ze daar zo nieuwsgierig naar waren. Ze stelden hem vragen die je gewoon niet stelt, vooral niet

aan iemand die niet tot je familie- of vriendenkring behoort. En ze leken er ook nog op te rekenen dat hij antwoord gaf. Het woord ‘grenzen’ doemde op in zijn geest. Hij aarzelde. Eerst besloot hij een eind te maken aan deze ondervraging, maar meteen daarna bedacht hij dat hij niet wilde dat er een einde kwam aan al die aandacht. Hij begon zichzelf interessant te voelen.

Norberts blik gleed naar het grote olieverfschilderij dat boven de bank hing waarop Margaret en Birdie zaten. Het stelde drie Amerikaanse indianen te paard voor die over de prairie reden. Het was gesigneerd door ‘Norbert’.

Hij wilde ze niet in de ogen hoeven kijken als hij antwoord gaf.

‘Ik gaf geld aan mensen die het harder nodig hadden dan ik, en blijkbaar heb ik dat iets te vaak gedaan. De neef van een neef die geld nodig had om geneeskunde te studeren. Natuurlijk gaf hij er na verloop van tijd de brui aan... De dochter van een collega die een werkloze, alleenstaande moeder werd... Een buurman die een bedrijf wilde beginnen. Dat liep fout, en toen is hij verhuisd... Tante Pearl had geld nodig om haar huis te laten aanpassen voor een invalide, met een helling naar de voordeur, een speciale badkamer en een lift naar de eerste verdieping... Even denken. O ja. Dan was er nog die andere buurman...’

‘Genoeg!’ Carlotta stak haar hand op. ‘Ben je soms een bank, Norbert? Een fonds dat studiebeurzen uitdeelt? Een eenmans-sociale dienst?’

Als Carlotta hem niet de mond had gesnoerd, zou hij verteld hebben over wat er met zijn vrouw, Lois, was gebeurd en dat was iets waar hij helemaal niet aan herinnerd wilde worden, laat staan dat hij erover wilde praten.

Birdie kwam tussenbeide. ‘Medeleven, Carlotta. Toon medeleven. Daarom zijn we hier toch?’

Margaret leek een ander onderwerp aan te snijden. ‘Die tante Pearl, dat is toch de vrouw die jou Ivy heeft nagelaten? Jij hebt toch veel voor je tante gezorgd?’

‘Ja, dat klopt.’ Norbert kon zich niet herinneren dat hij ooit met iemand over tante Pearl had gesproken, en ook niet over iets anders. ‘Ik ben opgegroeid bij mijn tante Pearl. Als ze belde ging ik altijd naar haar toe, en ook als ze niet belde. Er moesten vaak dingen gerepareerd worden in huis en ik vind het leuk om te klussen. Ik onderhield haar tuin. Ik deed haar administratie, betaalde haar rekeningen en bracht haar overal naartoe. We hadden een hechte band.’

Ivy gaapte en schudde zich uit op de vensterbank.

Margaret vroeg door. ‘Dat was lief van je. Heeft ze je verder nog iets nagelaten, afgezien van de hond, bedoel ik?’

‘In feite bleek ze meer geld te hebben dan iemand wist,’ zei Norbert. ‘Ze leefde heel zuinig en ik dacht altijd dat ze heel krap bij kas zat. Daarom liet ik op mijn kosten haar huis aanpassen. Maar blijkbaar wilde ze haar “appeltje voor de dorst” niet aanspreken, al bleek dat behoorlijk groot te zijn.’ Norbert wierp een blik naar het raam. Warme wind stroomde over Ivy de huiskamer binnen. ‘Maar ze heeft het niet aan mij nagelaten.’ Norbert wreef met zijn zweterige handen over zijn broek. ‘Ze heeft het allemaal aan mijn neef in Californië gegeven.’

‘Na alles wat je voor haar had gedaan?’ vroeg Margaret. Ze was hoorbaar teleurgesteld in tante Pearl. ‘Waarom?’

‘Ze dacht dat ik haar geld niet nodig had.’

Carlotta keek Norbert schuins aan, in plaats van hem de voor de hand liggende vraag te stellen.

‘Omdat ik haar liet geloven dat ik in goeden doen was. Ik wilde haar niet misleiden, maar ik moest wel. Anders had ze erop gestaan mij te betalen voor alles wat ik voor haar deed. Ik kon geen geld van haar aannemen.’

Nadat Lois weg was, dacht Norbert, was zij de enige die echt van me hield. Maar dat zei hij niet hardop.

Carlotta nam het stokje weer over. ‘We zijn hier niet om in je verleden te wroeten,’ begon ze, al was dat precies wat de drie vrou-

wen hadden gedaan. ‘We zijn hier om te kijken wat we voor je kunnen doen.’

‘Ik kan geen geld van jullie aannemen,’ zei Norbert, die grote ogen opzette.

‘We zijn ook niet van plan je geld aan te bieden!’ riep Carlotta uit, die nog grotere ogen opzette.

Wat volgde was een pijnlijke stilte.

‘De eerste vraag is,’ zo ging Carlotta verder, ‘waarom je niet hebt geprobeerd, of in elk geval gezocht hebt naar mogelijkheden, om zelf geld te verdienen?’

In werkelijkheid had Norbert in de loop der jaren, naarmate zijn financiële situatie steeds slechter werd, allerlei mogelijkheden onderzocht en van alles geprobeerd. Hij was al acht jaar met pensioen en niemand wilde hem nog inhuren als belastingconsulent. Hij verdiende een paar dollar per week in de lijstenwinkel van de Kunstkring, maar dat was niet genoeg. Hij zag zichzelf wel in een winkel staan – Gibbons Corner en het nabijgelegen Edwards Cove hadden veel toeristenwinkeltjes en boekhandels, maar die zochten geen personeel. Hij had ook aan ruilhandel gedacht. Hij kon bijvoorbeeld in ruil voor het reinigen van Ivy’s gebit – iets wat voor kleine hondenrassen erg belangrijk was, had tante Pearl altijd gezegd – de hondenhokken schoonmaken en de telefoon aannemen. Maar de dierenarts met haar paardenstaart en kinderlijke gezicht had slechts geglimlacht en gezegd dat ze daar personeel voor had. Hij was zelfs bereid gras te maaien, maar die markt was in handen van vijftienjarigen. Hij had eerst zijn televisie en vervolgens zijn auto verkocht en ontdekt dat hij die niet erg miste. In Gibbons Corner kon je bijna alles te voet bereiken en er was een busdienst naar Edwards Cove. Bij de voedselbank had hij mensen horen praten over het verkopen van bloed aan het ziekenhuis. Dat leverde twee keer per week vijftewintig dollar op. In een week zou hij dan genoeg verdienen om zijn waterrekening te betalen. Maar als je drieënzeventig was, was je bloed blijikbaar te oud. Je mocht niet ouder dan zestig

zijn om je eigen bloed te mogen verkopen. Ook zijn nieren waren blijkbaar al over de uiterste houdbaarheidsdatum heen en konden niet meer verkocht worden.

Nadat Norbert zijn hele lijstje had afgewerkt, knikte Carlotta hem toe. ‘Heel grondig en heel creatief,’ zei ze goedkeurend. ‘Dus je bevindt je, zogezegd, op een doodlopende weg. Je kunt niets meer verzinnen om geld binnen te halen.’ Carlotta wierp haar vriendinnen een blik toe en keek toen, terwijl ze haar armen over elkaar sloeg, weer naar Norbert. ‘Je bent ten einde raad.’

Norbert kon daar niets tegen inbrengen. Hij lachte maar weer, zoals altijd.

‘Dat dachten we al.’

Norbert keek van het ene ernstig kijkende gezicht naar het andere.

‘Daarom kan ons idee misschien van pas komen.’

Carlotta leek te wachten tot Norbert vroeg wat dat dan was.

Norbert dacht na. Hij kende deze vrouwen nu acht jaar, maar slechts oppervlakkig. Ze hadden hem eerder nooit enige aandacht geschonken. Plotseling zaten ze nu in zijn huiskamer en hadden ze zijn geheime armoede ontdekt en stonden ze op het punt hem misschien geen geld, maar toch in elk geval iets aan te bieden. Goede raad, misschien?

Dit was een erg vreemde situatie. Hij was eraan gewend dat hij degene was die mensen hielp, en dan alleen met geld. Niemand zat te wachten op zijn goede raad. Hij probeerde mensen wel van advies te dienen, als hij kon, maar niemand leek in zijn wijze woorden geïnteresseerd te zijn. Mensen hadden wel altijd graag zijn geld aangenomen. Als hij geld gaf, had hij zich belangrijk gevoeld, omdat mensen hem dan zo behandelden, althans tot ze de cheque hadden gekregen. Daarna verdwenen ze op de een of andere manier meestal uit beeld. Het was altijd zijn taak geweest om anderen financiële problemen te herkennen en daarna hulp te bieden. Hij wist zich geen houding te geven nu zijn eigen geldzorgen

bekend waren en hij zelf het onderwerp van liefdadigheid leek te worden.

Norbert duwde zijn bril omhoog, die over zijn zweterige neus was gegleden. Birdie dronk haar water op en Margaret depte haar voorhoofd met een papieren zakdoekje. Tut-tut, wat was het warm.

‘Weten jullie een manier om geld te verdienen?’

‘Dat weten we inderdaad,’ antwoordde Carlotta, die klaarblijkelijk vastbesloten was verder niets te zeggen tot Norbert haar vroeg wat dat dan voor idee was.

Norbert zuchtte diep. Waarom kreeg hij het gevoel dat hij nu heel voorzichtig moest zijn? Hij genoot van de aandacht die de dames hem schonken en was zelfs bereid Ivy’s wandelingetje nog even uit te stellen om deze fascinerende ervaring nog wat langer te laten duren. Maar er was nog iets aan de hand. Ergens in zijn achterhoofd begon zachtjes een alarmbel te rinkelen. Hij keek in de drie paar ogen die hem zo aandachtig observeerden en besloot dat hij verder wilde gaan en de vraag wilde stellen.

‘Nou,’ zei Norbert. ‘Wat is dat dan voor idee?’